Ч. 14. Пятниця 31 (18) січня 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
за чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — З буджетової комісиї. — Анґлійский парлямент. — Положене в Портуґалії.

Konserv. Korrespondenz доносить, що на вчерашнім засіданю парляментарної комісиї ческих сторонництв сполучених в „Народнім клюбі“ піднесено справу міністерства праці. Чехи противні тому, аби правительство при орґанізациї того міністерства руководило ся виключно жаданями сторонництва християньско-суспільного; особливо остро виступають против того, аби справи реґуляциї рік, будови доріг водних віднято міністерству торговлі і приділено новому міністерству. Рівночасно обговорювано справу, чи не ліпше було би утворенє двох міністерств: робіт публичних і суспільної полїтики. — Neue fr. Presse витає з вдоволенєм заяву бар. Бека, що будуче міністерство праці буде з'орґанізоване в дорозі законодатній, отже парлямент буде мати нагоду займити супротив тої справи становище. При тій нагоді та часопись остро нападає християньско-суспільне сторонництво за жаданє приділеня міністерству праці головних ділів міністерств торговлі, рільництва і внутрішних справ. — Також сторонництво християньско-суспільне відбуло вчера під проводом др. Люеґера конференцию, на котрій обговорювано справу утвореня міністерства праці і становище сторонництва супротив тої справи. Ухвали тої конференциї держать ся поки-що в тайнї.

В дальшім ході нарад буджетової комісиї при розділї „державний буджет“ припято резолюцию дра Кончія, котра домагає ся увзглядненя національностий при іменованю членів трибуналу адміністрацийного і державного та увзглядненя практичних потреб язикових. — При розділї „рада міністрів“ і „трибунал адміністрацийний“ п. Ельверт застеріг ся против упосліджения Morави, домагав ся поясненьв справі міністерства праці, жадав побільшеня числа референтів при адміністрацийнім трибуналї та виступив за тим, аби приділені до міністрів краянів урядники були для стабілізациї приняті на етат ради міністрів. П. Вукович заявив, що буде голосувати за буджетом, бо надіє ся, що акция для економічного піддвигненя Дальматиї буде справді переведена. — П. Кльофач критикував політику правительства на полі народної господарки і культури; ся політика виставляє ческий нарід на щораз то нові атаки. Правительство стремить до збереженя ґеґемонії Німців і цетралїзму. Жалував ся, що в соймах не переведено виборчої реформи, урґував обезпеченє на старість і на випадок нездібности до праці, підпирав звістні домаганя урядників. — П. Корошец (словіньско-катол.) критикував інституцию міністрів-краянів та питав, чому найслабші народи не дістали міністрів краянів. Виступав против того, щоби рішанє національних і політичних квестий прислугувало виключно кождочасному президентови міністрів. Помимо вступленя славяньских і християньских міністрів до кабінету не бачить бесїдник зросту словяньских і християньских впливів. Вкінци критикував бесїдник партийну і перестарілу службу кореспонденцийну офіцияльних дневників та діяльність ц. к. бюра кореспонденцийного в відношеню до провінціональних ґазет.

П. Пльой зазначив, що розвязанє національних квестий може удати ся тільки тоді, як оно буде переводити ся для всіх наций відразу. Бесїдник пропонує розвязанє національних квестий дорогою адміністрацийної й законодатної діяльности правительства. — П. Станек (ческий аґрар.) жалував ся на упослїдженє Морави в буджеті та прилучив ся до слів п. Ельверта про ту справу. Домагав ся процентового заступства ческого народа в усїх центральних урядах та запропонував резолюцию в справі рівноправности всїх язиків в три

---

14)

ЗНАК ЧОТИРОХ.

Оповіданє — Конана Дойле.

(Дальше).

— Але то той другий а не Джонатан допустив ся злочину.

— Авжеж. Джонатан був навіть рішучо тому противний, судячи з того, як він тупотав довкола, коли увійшов до комнати. Він не мав охоти наставляти свою власну голову під стричок та й не мав злости на Вартоломія Шольто. Длятого волів би був, щоби его були лиш звязали і єму рот заткали. Та годі вже було тому зарадити; дика натура его товариша вибухла а отруя зробила своє. Отже Джонатан лишив знак на памятку по собі, спустив скриню зі скарбами на ужиску на долину а відтак і сам за нею спустив ся. Оттак відбувала ся ціла тота подія, о скілько я єї міг дослідити. А що до его особи, то мусїв то бути очевидно чоловік середних лїт та й опалений, бо ж перебував через довший час в такій печи як Андамани. Его величину можна легко оцінити із ширини его кроків, а що він мав бороду, то знаємо. Его бородате лице впало преці було в очи Тадієви Шольто, особливо коли побачив его під вікном. Не знаю, чи позістає ще що до доходженя.

— А той его товариш?

— А так. В тім нема великої тайни; небавком довідаєте ся досить. — Але чудовий поранок. Подивіть ся лиш, як онгам суне ся по воздусї хмарка наче червоне перо якогось величезного фляминґа. Тепер висуває ся золотий край сонця понад мрачну хмару Льондону. Я би зараз заложив ся, що із всіх тих людий, на котрих оно тепер сьвітить, ніхто не взяв ся до так дивного підприємства як ми. — Але ви чей маєте свій пістолет при собі?

— Маю палицю.

— Може бути, що чогось в тім роді буде нам потреба, коли вислїдимо їх нору. Джонатана здаю на вас, але скоро би тамтой другий схотів ставити опір, то его застрілю.

Він виймив свій револьвер а всунувши в него два набої, сховав знову до кишенї.

Через цілий той час ішли ми за Тобім дорогами, що виглядали потрохи як сільскі а при котрих стояли двірки. Але тепер вийшли ми на справдешний гостинець, де робітники і візник були вже в руху а замащені баби отворили віконниці та змітали сьміте з порогів. В господї на розї оживило ся. Виходили невмиті і розчухрані мужчини, що вже досьвіта пополокали собі горло і обтирали собі вуси рукавами. Збігали ся чужі пси та приглядали ся нам цікаво; лиш наш незрівнаний Тобі не оглядав ся нї на право нї на ліво, лиш біг заєдно наперед зі спущеним до землї носом і гавкав хвиллями дуже сильно, мов би хотів показати, як ревно він тропить.

Люди, котрих ми тропили, ішли видко чудачними викрутасами; мабуть длятого, щоби їх ніхто не видів. Они не держали ся ніколи головного гостинця, скоро лиш була бічна дорога, що ішла рівно з гостинцем. При кінци улички Кеннінґтн взялись они були на ліво через улиці Бид і Майльс. Там, де ся послідна виходить на площу Найта, зачав Тобі нараз бігати то взад то наперед, одно ухо нащурив а друге спустив: справдешний образ песьої нерішимости. Відтак став крутити ся довкола і споглядав від часу до часу на нас, мов би вижидав сочувства в своїм заклопотаню.

— Що до лиха стало ся псови? — замуркотів Гольмс. — Чей же не наймили тут собі дорожки анї не полетіли бальоном!

— Може тут якийсь час постояли?

— Ага! Правда. Він біжить знову! — сказав Гольмс, відотхнувши лекше.

І дійстно Тобі пустив ся знов бічи. Нюхав що-раз а відтак нараз ніби набрав відваги і полетів з такою силою і рішучостию, як ще ніколи доси. Був тепер знову на так певній троцї, що навіть не потребував вже держати носа близько землї, але за то сїпав сильно за шнурок, мов би хотів вирвати ся. По сьвітячих очах Гольмса міг я пізнати, що ми після его думки на кінци нашої блуканини.

Минаючи шинок під „Білим Орлом“, пігнав пес мов скажений на Нельзонове велике обійстє з деревом, де робітники були вже при повній роботї. Через трачинє і гиблівки біг Тобі дальше уличкою в долину в перехід межи двома купами дерева і наконець з тріюмфуючим гавканем зачав скакати коло якоїсь великої бочки, що стояла на тачках, на котрих єї привезли. Зі звисаючим язиком і сьвітячими очима стояв

буналі адміністрацийнім. — П. Козловский (Коло польске) обговорює недомаганя адміністрацийні, спричинені шабльоновим трактованем поодиноких країв коронних. Вкінци зазначує, що субвенціоновані правительством дневники виступають часто в острий спосіб против поодиноких народностий і сторонництв в палаті послів. То не уходить, щоби гроші, плачені горожанами, служили для тої ціли.

У відповіди на порушені справи і закиди відповів п. Президент міністрів бар. Бек довшою промовою, котру подамо в завтрішнім числі.

Вчера відбуло ся перше засіданє анґлійского парляменту по феріях. Розпочато наради над адресою у відповіди на престольну бесіду. Президента міністрів Кампбель-Баннермана не було на засіданю.

Чим близше до заповіданих виборів до портуґальского парляменту, тим більше заострює ся ситуация в Портуґалії. З урядових кругів запевнюють, що викрито заговор против диктатора Франка, та що на день 31. січня як в роковини революциї в Опорто підготовили крайні елементи вибух загальної революциї. Здасть ся однак, що проголошене сего викритя хоче уряд послугуватись тілько в гнобленю опозициї. Проґресісти і консерватисти усунули ся в виду урядового терору з виборчої акциї, так що против правительства станули одні републиканці. „Чорний кабінет" і цензура функціонують в Портуґалії як найенерґічнійше. По улицях міста, яке виглядає немов би вимерло, патролює муніципальна ґвардия. Арештованя майже не переводять ся, увязнено понад 300 републиканьских діячів а між ними редактора републиканьского орґану, Берґеса і его співробітника Хабаса. Бувшим міністрам Альпоімови і Дантасови не вільно виходити з помешканя, кількох бувших послів бльокує поліция. Розуміє ся, що терор отсей не остав без поганого впливу на відносини економічні, біржа замкнена а торговельний рух спинив ся зовсім. Не дивлячись на те, наділює король Франка як найдальше ідучими повновластями, мабуть надіючись значної войскової помочи з боку Іспанії. Помимо того не чує ся безпечним ні Франко ні правительство. Він переніс ся з Лісбони до Корніди а до того за радою поліциї ночує в що раз иншім домі. Правительство не покладає ся дуже і на вірність власної армії. Касарні першого полку артилериї окружено національною ґвардиєю, а 16 полкови піхоти, який мав підготовляти увязнене короля і Франка, відобрано всяке оружие і муніцию.

Новинки.

Львів, дня 30-го січня 1908.

— **Іменованя.** Є. В. Цісар іменував гр.-кат. сьвітского сьвященика львівскої архиепархії о. Віктора Чорного, в евіденциї доповняючої резерви при доповняючій команді краєвої оборони ч. 19 у Львові, польним куратом II кл. в неактивнім стані краєвої оборони.

— **Срібні ґульдени,** які ще доси курсують побіч монет коронових, мають бути вже в найблизшім часі стягнені з обігу. В справі сій доносять з Відня до прагскої Bohemi-ї: Австро-угорский Банк розіслав до всіх своїх кас у Відни і на провінциї довірочне розпорядженє, щоби виливаючі там 1-ґульденові монети стягано, а виплачувано лиш 1- і 5-коронівками, бо єсть намір стягнути зовсім 1-ґульденові монети. Заразом сказано, що колиби показала ся потреба середної одиниці монетарної, то будуть вибиті штуки по 3 корони.

— **Дрібні вісти.** Головний виділ товариства „Просьвіта" рішив на численні домаганя філій відложити повне засіданє господарско-промислової комісиї, яке мало відбути ся дня 5 лютого, на пізнійше, а про новий реченець повідомить головний виділ всі філії. — В Перемишли застрілив ся рядовий краєвої оборони Йосиф Якимець. — П. Олена Ґдуля згубила на ул. Котлярскій портмоне з 38 коронами, а п. Мария Лінгард в дорозі до дому льорнетку вартости 20 К. — В повітах Вайсенберґ і Римерштадт на Мораві появили ся вовки в такій скількости, що сими днями мають робити на них велику облаву. — На ул. Кароля Людвика згублено книжочку гал. Каси ощадности на 80 К виставлену на імя Івана Білецкого. — В Сераєві помер оногди тамошний лїкар войсковий др. Оссендорф, котрий підчас секциї тіла померлого вояка скалічив ся ножиком і в той спосіб загроїв ся трупячою їдию так скоро, що о якімсь ратунку не могло вже бути й бесіди.

— **Нещасливі пригоди.** Страшна пригода стала ся оногдя вечером в домі робітника Телепка при ул. Янівскій. В хатї коло печи бавила ся его 7-літна донечка Михайлина, а на кухни варила ся вода в кількох горшках. Нараз кухонна бляха пукла, горшки поперевертали ся а кипяча вода облила дитину від голови аж до ніг. Нещасливу дитину віднесли родичі на стацию ратункову, а звідтам по поданю її першої помочи відставлено єї в безнадійнім стані до шпиталю. — З Тернополя доносять знов про таку надію: В пронятинськім лісї при зрубуваню дерева рубач Никифор Кутний зблизив ся до падаючого пня так нещасливо, що той зачепив галузем об шапку Кутного на голові і здер єї разом зі шкірою. Кутного відвезено до шпиталю в Тернополи, де він мабуть вже помер.

— **Радикальне нищенє алькоголїзму.** Американьский новий стейт Оклягама завів у себе новий закон тверезости, після котрого заборонена всяка продаж і виріб алькоголїчних напитків. В наслідок ухвали сего закона оден з броварів в місті Оклягама Сіті мусів випорожнити понад 2.300 бочок пива вартости 72 тисяч долярів до каналів міста. Держава заборонила висилати пиво за границю, тому компанія мусїла виляти его в канали.

— **Офіцирскі ґажі і аванс.** З Відня доносять, що в справі підвисшеня офіцирских ґаж дійшло до компромісу, після котрого се підвисшенє буде ухваленє. В найблизшій будучині будуть видані нові приписи що до авансу офіцирів. Найважнійшою зміною в дотеперішних приписах буде знесенє теоретичного іспиту при аванзї з капітана на майора, а полишенє тільки практичної вправи. Ся зміна уможливить многим капітанам аванс на майора.

— **Урядова відзнака для бурмістрів** в долїшній Австриї ухвалена соймом тогож краю з нагоди ювилею цісарского пановання одержала вже найв. санкцию. Єсть то подовгасто-круглий медаль о розмірах 48 і 63 міліметрів, вичеканений із срібла і позолочуваний, котрий на личку (передна часть монети або медалї) представляє голову Монарха з написию довкола: „Кріпкою основою свобідної держави єсть свобідна громада" і числа 1848—1908 а на четї (задна часть монети або медалї) герб архікнязівства долїшної Австриї і напись: „Присьвячена краєм долїшної Австриї". Тоту відзнаку має кождочасний бурмістр або его заступник носити при торжественних нагодах або при урядованю на синьо-жовтій лентї (краски синя з жовтою суть краєвими красками долїшної Австриї) завішеній на шию так, щоби медаль звисала аж на середину грудий.

— **Качка чи не качка.** За кілька днів мабуть вже довідаємо ся, що зорудували в Стародубі свояки і мнимі спадкоємці гетьмана України Полуботка і чи повернуть з відтам

тепер Тобі на бочці і споглядав то на Гольмса то на мене, ніби вижидаючи якогось знаку признаня. Клепки бочки і колесо тачок були замащені якоюсь темною течию а запах креозоту наповняв цілий воздух. Якусь хвилинку постояв Гольмс та й я, не могучи слова промовити а відтак почали ми оба реготати ся без кінця.

8. Добровольці з Пекарскої улиці.

— Щож тепер буде? — спитав я. — Тобі стратив славу непохибности.

— Він ділав після свого погляду — сказав на то Гольмс і здоймив пса з бочки. — Преці через Льондон возять що дня креозот на тачках, бо его треба головно до намащуваня дерева; не дивниця, що нашу тропу хтось переїхав. Бідний Тобі тому не винен.

— То хиба нам відшукати знову первістний слід?

— А вжеж, а на щастє то не далеко. Що пса збило з тропи на розї площі Найта, було очевидно то, що там розходили ся дві ріжні тропи в противну сторону. Ми пішли за фальшивою і тепер треба нам лиш вернути до тамтої другої.

То не робило ніякої трудности. Коли ми вивели Тобіго на площу, де він зробив свою похибку, побігав він довкола і пустив ся наконець в новім напрямі.

— Коби лиш пес не завів нас в то місце, звідки вивезли бочку з креозотом! — запримітив я.

— Та й я того побоював ся, але дивіть ся, він біжить по тротоарі, підчас коли тачки їхали улицею. Ні, ні — тепер ми вже на добрій тропі.

Она вела нас в долину до берега ріки, по через площу Бельмонт і улицю Прінс. На кінці улиці Широкої ішла тропа простісенько до води, де був малий деревляний варстат корабельний. Тобі завів нас аж на сам край а відтак пристанув, скомлячи і споглядав на брудну ріку.

— Не маємо щастя — відозвав ся Гольмс. Втікачі сіли тут на лодку.

Тут стояли всілякі малі судна то на воді то у варстаті. Ми водили Тобіго від одного до другого, але хоч він їх і обнюхував, недавав ніякого знаку.

Саме коло причалї стояв малий домок з цегли. На зеленій вивісці над другим вікном було виписане великими буквами: „Мардокей Смайс" а під тим „наймає лодки на години або й на дні". Друга напись над дверми подавала кождому до відомости, що там держать і парову лодку, на що впрочім вказувала й велика купа коксу, що лежала на гребли. Гольмс розглянув ся поволи а лице его прибрало зловіщий вираз.

— То щось не добре — відозвав ся він. — Тоті злодюги хитрійші, як я сподівав ся. Они старали ся затерти свої сліди. Бою ся, що тут розходить ся о наперед уложену вже справу.

Тепер отворили ся двері дому і вийшов малий може шестилітний кучерявий хлопець а за ним якась присадкувата жінка з червоним лицем і великою губкою в руцї.

— Ходи зараз сюди і дай ся обмити, Джеку! — крикнула она; — ти непотрібе! Коли тато верне і застане тебе такого брудного, то набє тебе.

— Хороше хлопятко! — сказав Гольмс дипльоматично. — Який любенький повнолиций урвитель! Скажи но Джеку, що би тобі дарувати!

Хлопець подумав хвилинку.

— Одного шілінґа — сказав він.

— А може би ти ще щось лїпше волів?

— Ага, два шілінґи — відповів малий непотріб борзо.

— Ну добре. Уважай-же і лови! — Хороша дитина, пані Смайс.

— А вжеж, пане, та й великий і сильний як на свій вік. Не можна вже дати собі з ним ради, особливо коли чоловіка нема цілий день дома.

— А его нема дома? — сказав Гольмс, удаючи ніби розчарованого. — Прикро менї, бо я хотів би з ним поговорити.

— Вже від вчера рана нема его дома і мене таки вже на праву страх бере, що він так довго не вертає. — Але коли розходить ся о якусь лодку, то може би я могла вас обслужити.

(Дальше буде).

„грубими“ міліонерами чи з довжезними носами спущеними на квінту, проклинаючи того якогось Рубця а ще більше російскі ґазети, котрі лиш виставили їх на великі кошти і труди а в додатку ще й на людске посьміховиско. Але поки що мусимо тут занотувати ще два характеристичні відзиви про міліони Полуботка: В Київскій „Раді“ в ч. 11 доказує бувший видавець „Рідного Краю“, М. Димитрієв, з Полтави, що Полуботок міг покласти гроші й скарби далеко від рідного краю у „вільній державі“. Міг же се зробити тим більше, що цар Петро, невдоволений єго роботою, приказав єму ставити ся до Петербурга. Знаючи, що єго там дожидає, Полуботок міг і повинен був подбати про те, щоб зберегти для „свого краю“ свої власні і громадскі скарби до слушного часу, до кращої долі того народу; щоб ті скарби пішли на користь того „вільного краю“... Відкинувши усякі подробиці поводженя Полуботка з Петром, які може по части й леґендарні, не цілком певні, — все ж безумовно вірно те, що він рішучо, не жалїючи себе, боронив права свого народу й попав через те у Петропавловску кріпость і там загинув... При таких обставинах Полуботок, звістно, тільки жив у тих усїх подїях громадскими думками, тільки надія на кращу долю „свого краю“ підтримувала єго у тяжкі сї часи, коли він обстоюючи права свого краю, собі рив могилу. При таких обставинах кожда копійка, яку він зумів дати будущині, повинна мати й громадске значінє. Се повинні памятати — пише Димитрієв — усї єго наслїдники, уся Україна. Є вже й тепер відомости, що Полуботок зазначив умови, при яких ті скарби можуть піти на користь єго народу, єго вільного краю, по части й єго наслїдників. Димитрієв каже для того, що наслїдники на з'їздї в Старобубі дня 28 с. м. повинні памятати на то, що велика частина тих гроший повинна іти не їм яко окремим людям а на користь всего краю, всего народу, про якії перш над все й думав славний Полуботок, котрий поклав на далекій півночи свою голову, своє житє... Без сего — кінчить Димитрієв — скільки маю відомости, нікому не прийдеть ся скористатись тими скарбами України, про які тепер мріють своякі Полуботка.

В московскім дневнику „Русск. Слово“ пише знов звістний український історик і археольоґ Єварницкий ось що: „Про міліони наказного гетьмана Полуботка скажу, що се звичайнїсенька вигадка, якою можна бавити лиш легковірних. Чотири роки тому таку саму вигадку пустив якийсь добродій про міліони Дорошенка, нїби зіставлені ним у Льондоні. І тоді звідкиля тільки не понасбирались справдешні та фіктивні своякі Дорошенка. А 20 років тому відомий Андрій К—о, з Новомосковска, вигадав міліони Полуботка та й зробив себе уповноваженним від усїх гетьманьских свояків перед льондоньским банком. Знайшлись такі, що давали єму по 1—3.000 рублів на клопоти. Він забрав сї гроші, та й зник. Тепер про те саме загомонів відставний професор петербурскої консерваторії Рубець, — та й повторюєть ся те саме. Неначе ті раки з мішка, полізли до мене розпитуватись усякі пани нашої ґубернії: чи не рідня они Полуботкова? Йдуть діди, баби, йдуть дівчата, йдуть до музею, йдуть до дому, йдуть у день і в ночи“.— Так пише земляк Єварницкий, що живе в Катеринославі. Супротив таких суперечних голосів треба заждати, що привезуть ті, що поїхали до Стародуба а між ними й наші Галичани.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** подає до відомости:

В Ґазеті Львівскій розписує ц. к. Дирекция зелїзниць державних у Львові роздане будови будинків і робіт адаптацийних з причини проектованого розширеня двірця фрахтового на стациї у Львові. Оферти треба подати найдальше до 17. лютого 1908, до 12 тої години в полудне.

Дотичні загальні і подрібні услівя будови, пляни і т. д. можна переглянути у відділї для консервациї в будинку ц. к. Дирекциї зелїзниць державних у Львові, II. поверх, ч. дверий 204, де можна одержати також формулярі на оферти і приписи відносячі ся до подаваня оферт.

— Покликуючись на оголошене з дня 8 січня с. р. в справі продовженя реченця достави подає ся сим до відомости, що ц. к. Міністерство зелїзниць рескриптом з дня 10 січня 1908 ч. 1491/16а зарядило дальше продовжене реченця достави на шляхах галицких о 2 дни, так, що се продовжене для галицких шляхів виносить тепер 5 днів а в руху з зелїзницею північною 10 днів.

Курс львівский.

Дня 29-го січня 1908.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	565·—	575·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	90 —	100·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	568·—	574·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	350·—	400·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	109·60	110 30
Банку гіпот 4½%	99·—	99·70
4½% листи застав. Банку краєв.	100 50	101·20
4% листи застав. Банку краєв.	94·70	95·40
Листи застав. Тов. кред. 4%	97·50	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	97·50	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	94·50	95·20
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	98·10	98·80
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½%	99·50	100·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	94·—	94·70
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	95·—	95·70
„ м. Львова 4% по 200 кор.	93·—	93·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	96·—	105·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский)	51·—	55·—
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	29·75	31·75
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский)	66·—	70·—
Базиліка 10 кор. (Курс віденьский)	22·60	24·60
Joszif 4 кор. (Курс віденьский)	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский)	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·38	11·43
Рубель паперовий	2·53	2·56
100 марок німецких	117·40	117·80
Доляр американьский	4·80	5·—

Телеграми.

Відень 30 січня. Комісия войскова угорскої делеґациї вела дальше дискусию над етатом войсковим. Делеґат Сабі поставив поправку до резолюциї референта, після котрої комісия признає потребу підвисшеня ґаж офіцирских і висказує надію, що управильнене тої справи наступить в порозуміню міністерства війни з обома правительствами і що справа тота буде управильнена угорским законодавством.

Льондон 30 січня. В палаті льордів в дальшім ходї дискусиї адресової заявив льорд Ріпон, що правительство анґлїйске займає ся поважно македоньскими відносинами і єсть можливе, що управильнене справи македоньскої дасть Анґлїї нагоду порушити цїлу справу турецку.

Льондон 30 січня. (Б. Райт.) Позаяк послїдну рату тибетского відшкодованя заплачено правительство індийске зарядило опорожнене долини Чуссін.

Петербург 30 січня. Комісия для справ підвисшеня платнї офіцирскої виготовила проєкт, після котрого платня для підофіцирів має виносити 15 рублів в місяць а для кождої висшої ранґи о 5 рублів більше. Підвисшене буде вимагати річно 15 міліонів.

Петербург 30 січня. Бувший ректор варшавского университету а відтак куратор ризского округа наукового, Улїянов, іменований віцеміністром просьвіти. Говорять тут, що кандидатами на становище міністра торговлї суть директор гірничого департаменту Коновалов і бувший міністер рільництва Нікольский.

Тифліс 30 січня. Через два дні слїдуючі по собі давало ся тут почути землетрясене.

Берлин 30 січня. О австро-угорских проєктах зелїзничих на балканьскім півострові пише „Voss. Ztg.“: „Народи Австро-Угорщини“ повинні бути вдячні бар. Еренталеви, що в поважний спосіб приступає до плянів зелїзниць на Балканї. Отвирає ся тут велика, достойна австро-угорскої монархії задача культуральна“. — „Nation. Ztg.“ пише: Всї точки, дотикаючі заграничної політики Австро-Угорщини і єї дружних відносин до инших держав, обговорив бар. Еренталь в спосіб повний зрозуміня а в подрібности вияснив також докладно відносини двох инших держав тридержавного союза. Як справа македоньска, так і пляни будови зелїзниць на Балканї трактував бар. Еренталь в своїм поясненю взірцево. Належить ся признане комунїкацийній політицї, понятій на так велику скалю і єсть почестию для бар. Еренталя, що не лиш в ясних лїніях зачеркнув той будучий розвій господарский, але й рішив ся працювати дальше для підпираня того розвитку.

Казабляпка 30 січня. Мулей Гафід відкликав з причини поражки з дня 4 с. м. Мулея Рашіда і заступив єго шерифом з Маракеша Тессіктаном. Войско Мулея Гафіда поступає в напрямі як до Сеттат.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).